

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania S. [...] w M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanych: B. D. i C. Spółki z o.o. w M.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej S. [...] w M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 marca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację S. [...] w M. (dalej jako odwołujący się) od wyroku z dnia 29 października 2013 r. Sądu Okręgowego w K. oddalającego jego odwołanie od decyzji ZUS Oddziału w K. z dnia 26 lipca 2012 r. ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno - rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz zdrowotne dla B. D. (dalej jako ubezpieczona) z doliczeniem do wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę łączącej ją z odwołującym się, wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia zawartej z C. Spółką z o.o. w M. (dalej jako zainteresowany) za okresy wskazane w decyzji.

W skardze kasacyjnej odwołujący się zarzucił: I. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 22 k.p. i art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy z

dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej jako „ustawa systemowa”) wobec niezastosowania go jako prawnej podstawy rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że ubezpieczona wykonywała usługi na rzecz zainteresowanego nie w ramach umowy zlecenia lecz w ramach stosunku pracy, w konsekwencji czego art. 8 ust. 2a ustawy systemowej nie powinien mieć w przedmiotowej sprawie zastosowania, gdyż płatnikiem składek z tytułu ubezpieczenia społecznego winien być pracodawca, tj. zainteresowana Spółka; II. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 22 k.p. i art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy systemowej, przez jego niezastosowanie jako prawnej podstawy rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że ubezpieczona wykonywała usługi na rzecz zainteresowanego nie w ramach umowy zlecenia lecz w ramach stosunku pracy, a w konsekwencji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej nie powinien mieć w sprawie zastosowania, gdyż płatnikiem składek z tytułu ubezpieczenia społecznego winien być pracodawca, tj. zainteresowany; 2) art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy systemowej, przez jego błędne zastosowanie polegające na przyznaniu odwołującemu się statusu płatnika składek od wynagrodzeń otrzymywanych od podmiotu trzeciego; 3) art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że treścią dyspozycji tego przepisu objęte są również umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej niepodlegające przepisom Kodeksu cywilnego o umowie zlecenia i umowie o dzieło; 4) art. 35 i 35a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz art. 132 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, przez ich niezastosowanie polegające na braku uznania, że umowa zawarta przez ubezpieczoną z zainteresowaną Spółką jest umową o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i zmianę orzeczenia poprzez uwzględnienie odwołania w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono po pierwsze - jej oczywistą zasadnością z uwagi na rażące naruszenie przez Sąd

odwoławczy art. 378 § 1 k.p.c. wskutek nierozpoznania zgłoszonego przez odwołującego się apelacyjnego zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 22 k.p. i art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy systemowej, co doprowadziło do błędnego zastosowania art. 8 ust. 2a tej ustawy oraz po drugie - występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy za pracowników w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należy rozumieć również osobę wykonującą pracę na podstawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, a zatem rozstrzygnięcie, czy dyspozycja normy art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obejmuje również umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych”. W ocenie skarżącego, rozstrzygnięcie tej kwestii jest istotne z punktu widzenia zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej i ustalenia płatnika składek w stosunku do pracowników. W tym zakresie skarżący odwołał się do art. 132 i 133 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.; dalej jako „ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej”), art. 35-35a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.), art. 26 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 217 ze zm.) oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2004 r., III CK 134/04 (OSP 2005 nr 6, poz. 79).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest

oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie wykazał istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż - wbrew jego wywodom - Sąd odwoławczy odniósł się do apelacyjnego zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 22 k.p. i art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy systemowej, uznając go za bezzasadny i przyjmując, że ubezpieczona wykonywała usługi medyczne w ramach zawartej z zainteresowaną Spółką umowy zlecenia (umowy o świadczenie usług medycznych). Trafność takiej oceny nie leży w płaszczyźnie art. 378 § 1 k.p.c., a nadto sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego, nie wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasadę prawną, z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55).

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniających wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych

ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne zostało już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Mianowicie w wyroku z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 323/13 (LEX nr 1455194) zajął on stanowisko, że chociaż umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (art. 133 w związku z art. 132 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej) należy do umów nazwanych, do których nie stosuje się z mocy art. 750 k.c. przepisów o zleceniu (tak Sąd Najwyższy w powołanym również przez skarżącego wyroku z dnia 10 grudnia 2004 r., III CK 134/04), to nie można jej utożsamiać z umową o świadczenie usług medycznych zawartą przez podwykonawcę (tu: zainteresowaną Spółkę) świadczeniodawcy (tu: skarżącego) z osobą trzecią (tu: ubezpieczoną). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że uregulowana w art. 132 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawierana jest przez podmiot zobowiązany do realizacji zadań z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego (Narodowy Fundusz Zdrowia) z podmiotem, który w myśl przepisów tej ustawy może być świadczeniodawcą. Stosownie do art. 132 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, umowa taka nie może być zawarta przez Fundusz z osobą udzielającą świadczeń opieki zdrowotnej (lekarzem, pielęgniarką, położną, inną osobą wykonującą zawód medyczny lub psychologiem) u tego świadczeniodawcy, który zawarł ją z Funduszem. Z mocy art. 133 zdanie drugie tej ustawy, takiej osobie

świadczeniodawca nie może również zlecić - jako podwykonawcy - udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z Funduszem, w tym na podstawie umowy o zamówienie na świadczenia zdrowotne. Zakaz ten nie dotyczy natomiast podwykonawcy, który może realizować udzielone zamówienie przez osobę trzecią, jeżeli umowa o udzielenie zamówienia tak stanowi (art. 35 ust. 2 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej). Obecnie kwestię tę reguluje art. 27 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej.

Skarżący nie przedstawił argumentów uzasadniających zmianę powyższego poglądu, a zatem na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.